

MITEN KRISTUS AUTTAA?

Pekka Ervastian esitelmä 9.3.1930

Henkinen rakkaus tuli maailmaan Jeesus Kristuksen kautta. Näin on tapana sanoa länsimaalaisten mystikkojen ja ruusuristiläisten kesken ja tämä sana on tosi. Se on totta siinä mielessä, sen jokainen voi myöntää, että Jeesus Kristuksen jälkeen voimme me ymmärtää henkistä rakkautta, voimme ymmärtää sitä rakkautta, joka käsittää kaikkia ihmisiä ja kaikkia eläviä olentoja.

Jos ajattelemme aikoja ennen Kristusta, jos ajattelemme esim. Indian kastilaitosta, niin me huomaamme kuinka mahdotonta siellä oli yksilöiden ymmärtää rakkautta kaikkia kohtaan, sillä pariat olivat aina kaiken veljeyden, yhdenvertaisuuden ja rakkauden ulkopuolella. Brahmiini, jonka piti edustaa jumalan viisautta, hän kammoi parioita, hän ei voinut olla heitä lähellä, hän ei saanut heitä lähestyä. Hän, Brahmana, hänhän söi yksinään, sillä hänhän oli niin puhdas, että toisten läsnäolo epäpuhtaine persoonallisuuksineen eli auroineen ei saanut hänen pyhyttään saastuttaa.

Jos ajattelemme sitten Kreikkaa, ajattelemme niin suurta filosofia ja niin kristillisen kirkonkin mielestä kristillistä filosofia kuin Platon, niin huomaamme, että hänkin pitää orjuutta kerrassaan luonnollisena asiana. Hänen mielestään valtio ei voi olla mikään mallikelpoinen valtio, jossa vallitsee erinomainen järjestys, ellei ole orjia. Ja kuitenkin Platon oli suurin idealisti mitä filosofiassa voi ajatella.

Kun tällöisiä tosiseikkoja ottaa huomioon, täytyy meidän myöntää, että Jeesus Kristus vaikutti sanallaan ja elämällään ja ehkä ennen kaikkea juuri esimerkillään ja elämällään siihen suuntaan, että kaikki ihmiset nyt ymmärtävät mitä rakkaus on, mitä sen täytyy olla. Ei veljesrakkaus voi sulkea ketään ulos rakkauden piiristä, oli hän kuinka huono tai merkillinen tahansa.

Tämä ei nyt suinkaan merkitse, ettei todellisuudessa olisi voinut ennen Kristusta olla yksilöitä, jotka olisivat voineet rakastaa ja ei se myöskään merkitse sitä, että ihmiset kykenevät veljesrakkautta käytännössä näyttämään, vaan se merkitsee sitä, että veljesrakkaus nyt on mahdollisuutena kaikkien edessä. Kaikki voivat ymmärtää sitä paremmin kuin ennen, jolloin itseasiassa sitä ei ollenkaan yleisesti ymmärretty. Mehän huomaamme vielä yhä tänä päivänä sangen suurta rakkauden puutetta niidenkin piireissä, jotka sanovat nimenomaan olevansa kristityitä. Kun muutamat kristityt papit olivat Palestiinassa, amerikkalaisia pappeja oli matkalla Palestiinaan, niin heidän piti matkustaa jonkun matkaa laivassa. He olivat siis nyt tilanneet liput ja kaikki oli valmista. Heidän piti siis nyt mennä katsomaan pyhää maata, Öljymäkeä ja Golgataa. Mutta sitten he äkkiä huomasivat, että heidän kumppanikseen olisi tullut muita kristityitä pappeja, mutta neekereitä, neekeripappeja. Silloin nämä amerikkalaiset papit menivät heti sanomaan piletitoimistoon, etteivät he voi matkustaa mitenkään yhdessä noiden neekerien kanssa. Joko on tuon neekerin luovuttava matkasta, tai täytyy heidän kaikkien luopua ja lähteä toisessa laivassa. Ja he saivat sillä tavalla järjestettyä, että tuolle neekeripapille maksettiin takaisin matka-rahast ja vielä jotain muuta hyvitystä, että hän matkustaisi muulloin. Todella saattaa itsekseen kysyä: lähtivätkö nuo kristilliset papit pyhiinvaellusmatkalle? Lähtivätkö he todella Jerusalemiin, Öljymäelle ja Goltagatalle Jeesuksen jälkiä ja hänen askeleitaan seuraamaan, vai lähtivätkö he sinne vain muuten turisteina? Luultavasti ei heidän matkansa muodostunut pyhiinvaellusmatkaksi, koska he heti portilla loukkasivat Jeesuksen ensimmäisen ja viimeisen käskyn: rakastakaa. Ja kuitenkin he olivat kaikki pappeja. Ei siis tämä, että Jeesus Kristus toi henkisen rakkauden maailmaan, ei se merkitse, että ihmiset nyt rakastaisivat. Se merkitsee vain, että meillä on suurempi mahdollisuus nyt rakastaa, koska me nyt voimme

paremmin kuin koskaan ennen ymmärtää mitä henkinen, todellinen veljesrakkaus on. Ihmisen sydämessä on aina piillyt rakkaus, mutta on myönnettävä sekin seikka, että Jeesus Kristuksen työ toi tämän rakkauden lähemmäksi jokaisen ihmisyksilön sydäntä kuin mitä se ennen on ollut. Tämä on sekä mystillinen, että älyllinen tosiseikka ja sentähden sanomme, että alkoi ihmiskunnan historiassa uusi aika, kun Jeesus Kristus eli maan päällä.

Nyt me kysymme: millä tavalla tuo rakkaus voi meissä herätä, millä tavalla me voimme edetä henkisessä elämässä, millä tavalla voimme joutua kosketuksiin Jeesus Kristuksen kanssa, millä tavalla hän siis ikuisena olentona, nykyjään yhäti elävänä voimana tässä meidän kosmoksessamme, mitenkä hän meitä auttaa, missä hän on mukana meidän elämässämme, miten meidän tulee olla, jotta Jeesus Kristus olisi meidän kanssamme ja me todella saisimme tuta häntä, todella saisimme kokea mikä hänen henkensä on? Jos näin kysymme, silloin on meidän tehtävämme tehdä itsellemme selväksi tämä uusi aikakausi ihmiskunnan historiassa, nämä uudet mahdollisuudet. Olemme näissä esitelmissä kiinnittäneet huomiomme monena sunnuntaina pahan probleemiin ja näyttäneet millä tavalla meitä on autettu pahan ymmärtämisessä ja voittamisessa. Olemme näyttäneet, koettaneet näyttää, mitenkä meitä on nimittäin autettu niin sanoaksemme metafysisillisesti kaikkia yhdessä, mutta emme ole vielä ollenkaan koskettelleet ihmisen yksilöllistä elämää, jokaisen ihmisyksilön omaa henkistä pyrkimystä ja hänen kokemuksiaan. Emme ole niitä asioita vielä koskettelleet ja sentähden on tehtävämme nyt puhua niistäkin kysymyksistä vähäisen.

Mieleni tekisi sanoa, että on sängen suuri ero olemassa yksilöllisen ihmisen pyrkimysten välillä nyt ja ennen. Ennen Kristusta yksityinen ihminen, kun hän alkoi totuutta etsiä, kun hän tahtoi saada henkisiä kokemuksia, päästä yhteyteen näkymättömän maailman ja Jumalan kanssa, silloin hänen

edessään oli aina luopumuksen ja kieltäytymisen tie. Hänen piti luopua omasta persoonallisuudestaan, niinkuin sanottiin, tappaa oma minänsä, kieltää se ja pyrkiä korkeamman minänsä yhteyteen, pyrkiä sen yhteyteen sillä tavalla, että hän pyrki pois persoonallisesta minästään. Hänen tiensä oli siis ehdottomasti ja selvästi pyrkimystä sisäänpäin keskustaa kohti ja pois tästä periferiasta sillä tavalla, että hän melkein voisi sanoa, kielsi tämän periferian, ympyrän, kehän, joka oli hänen ulkonainen itsensä. Hänen täytyi vetää kaikki voimansa sisäänpäin, kääntää katseensa pois kerrassaan tästä näkyväisestä elämästä ja maailmasta ja kuollen siinä pois sitten päästä sisäiseen maailmaan.

Me huomaamme, kuinka itämailla aina kun ihminen tuli vakavaksi totuudenetsijäksi ja Jumalan etsijäksi, niin hän vetäytyi pois näkyväisestä elämästä, hän vetäytyi viidakkoon erakoksi. Hän mietiskeli siellä ja pääsi vähitellen selville maailman ongelmista, elämän suuresta kysymyksestä. Mutta harvoin näemme hänen sitten mitään tekevän tuon valon saavutuksen seurauksena. Harvoin näemme hänen tulevan takaisin ulos maailmaan. Vain joku Buddha mietiskelyään, ratkaistuaan elämän ja kuoleman kysymyksen tuli ulos, tuli takaisin maailmaan auttamaan ihmisiä. Joku Zarathustra, joku Krishna, joku Laotse, jotkut harvat ovat sen tehneet, mutta tietysti useimmat ihmiset, sillä olihan totuudenetsijöitä tuhansia, kymmeniä tuhansia ja miljoonia, useimmat heistä jäivät sinne syrjään yksinäisyyteen. Sieltä päin he kyllä tekivät työtä, mutta tekivät työtä näkymättömässä maailmassa, niinkuin he itse selittivät, kun he olivat korkealle kehittyneet: me teemme työtä ajatusten ja ideojen maailmassa. Me vaikutamme ainoastaan mietiskelemällä ihmisten ajatusmaailmaan. Tietysti he sillä tavalla osoittivat rakastavansa ihmiskuntaa, kun he tahtoivat viedä eteenpäin sen henkistä kehitystä ja auttaa sitä lähettämällä ulos ihmisten kesken puhtaita ja kauniita ajatuksia, mutta mehän aina kaipaamme sentään ihmisinä jotain lähempääkin. Me

kaipaamme niitä tekoja, sitä ihmisten kesken läsnäoloa, joka taas oli ominaista ainoastaan muutamille harvoille, mutta joka niin suurella määrällä loistaa Jeesuksen persoonallisuudessa. Hän ei ollut mikään erakko, hän ei ollut mikään joogi, joka on vetäytynyt johonkin syrjään ja sieltä vaikuttaa hiljaisuudessa, vaan hän oli ihminen, joka tuli ihmisenä ihmisten kesken, hän oli ihminen, joka aivan inhimillisyydessään oli täydellinen ja siis saattoi näyttää meille joka ikisessä kohdassa, mitenkä meidän on ratkaistava elämän kaikki pulmat, mitenkä me voimme menetellä jokaisessa kohdassa elämässä. Buddha myöskin oli semmoinen, se on Buddhan ikuinen kunnia, mutta huomaamme sittenkin eron Buddhan ja Kristuksen välillä, sillä Buddha kehoitti luopumaan elämästä, Buddha kehotti vapautumaan elämän kiertokulusta ja Buddha nimenomaan teroitti, että koko olemassaolo on pahaa ja kurjaa ja kärsimystä ja hätää ja sentähden on siitä luovuttava. Jeesus Kristus ei puhu mitään semmoista. Jeesus Kristus sanoo: taivasten valtakunta on lähestynyt. Jumalan valtakunta on täällä teidän keskellänne, siis teidän ei tarvitse mennä minnekään viidakoon, teidän ei tarvitse paeta luostareihin, vaan teidän täytyy olla mukana elämässä ja tässä elämässä saada taivasten valtakunta toteutumaan. Tämä oli Jeesus Kristuksen ihmeellinen sanoma ja oppi. Hän näytti sen omassa elämässään, hän oli tätä rakkautta, joka tulee näkyviin palvelemisessa. Pyhät ihmiset ennen ja kaikki semmoiset pyhät, jotka vielä kulkevat sitä vanhaa tietä, hehän tulevat melkein palvottaviksi, hehän tulevat semmoisiksi olennoiksi, joiden edessä täytyy langeta polvilleen. He ovat niin äärettömän puhtaita, yleviä, korkeita ja ihmeellisiä. Jeesus Kristus taas näyttää, että se, joka on pyhä, puhdas ja ensimmäinen teidän joukossanne, olkoon kaikkien palvelija. Jeesus Kristus näytti omalla esimerkillään, että rakkaus tulee ainoastaan esille palvelemisessa, ei missään pyhyudessa se tule esille. Kristuksen seuraaja ja voi kyllä istua valtakunnan korkeimmalla istuimella, ei se siinä ole silloin se hänen loistonsa, vaan se on siinä, että hän kuitenkin koko elämässään osoittaa

palvelevansa, tahtovansa palvella kansaansa. Hän näyttää toiminnallaan, että hänellä ei ole muunlaisia ajatuksia mielessään, ei muunlaisia motiiveja kuin palveleminen. Tämän Jeesus näytti meille, tämän ihmeellisen elämän salaisuuden ja salatun kauneuden. Hän näytti sen meille, hän, eikä kukaan muu samalla tavalla kuin hän.

Sentähden alkoi, niinkuin jo sanoimme, uusi aika Jeesuksen jälkeen. Me voimme nyt syystä kysyä: millä tavalla me pääsemme, voimme päästä osallisiksi semmoisesta elämästä? Jokainen oikeastaan tietää, jokainen ihminen ilman muuta tietää millä tavalla se käy. Jos minä tässä nyt koetan jotain n.s. teoreettisesti esittää ei se ole teille mitään vierasta, uutta, ennen kuulumatonta, se on ainoastaan pyrkimystä ja yritystä esittää semmoista, minkä me kaikki tunnemme sydämessämme.

Tekisi mieleni sanoa, että tässä elämässä on kolme etappia, kolme jaksoa, jotka kyllä suurin piirtein eletään toinen toisensa jälkeen, mutta jotka eivät sittenkään jakaudu niin, kuinka sanoisin, koneellisesti, niin matemaattisesti kolmeen osaan, ettei pyrkijä ollenkaan voisi elää toisessa jaksossa silloin kun hän elää ensimmäisessä j.n.e. Suurin piirtein katsoen hänen elämänsä kyllä jakautuu näihin epookeihin eli aikakausiin, mutta käytännössä sittenkin aina on jokaisessa epookissa mukana toistenkin epookkien voimat ja saavutukset. Ihmisen elämä on, nimittäin hänen henkinen elämänsä, asetettu kuin uuteen valoon ja uuteen piiriin, on annettu sille uudet kontuurit. Ihmisen elämä, ennenkuin hän saavuttaa oikein varsinaisen leiman, jota on aina sanottu vihkimykseksi, suureksi vihkimykseksi, ihmisen elämä on nyt valmistavana elämänä tätä vihkimystä varten paljon laajempi, suurempi, rikkaampi kuin mitä se oli ennen. Ennen oli hänen valmistuksensa eli n.s. valmistava tiensä lyhyempi, helpompi ja rajoitetumpi, mutta nyt on tämä valmistuksen tie, hänen valmistava elämänsä ihmeellisen suurta vihkimystä vastaanottamaan, pitempi, laajempi, inhimillisempi. Sentähden kaikki nämä epookit, joista tahdon puhua, kuuluvat

valmistukseen ja ne kulkevat limittäin, ne kulkevat kuin yhdessä ja sentähden ne saattavat kulkea myös toisessa järjestyksessä kuin siinä, missä minä ne nyt esitän. Me myöskin huomaamme, että tämä valmistava tie on sangen korkea ja sangen vaativa. Se odottaa meiltä paljon ja kuitenkin se on vain valmistusta päästäksemme Jeesuksen Kristuksen nimenomaiseen yhteyteen ja hänen persoonallisiksi opetuslapsikseen.

Nämä kolme epookia voivat saada erilaisen nimityksensä ja minun tekisi vain mieleni sanoa, että ensimmäinen epooki on se, jolloin me ymmärrämme Jeesusta, ihmisen poikaa ja uskomme Jeesukseen, toinen epooki on se, jolloin me ymmärrämme Kristusta, Jumalan Poikaa ja uskomme Kristukseen ja kolmas epooki on se, jolloin me ymmärrämme Isää eli Jumalaa, jonka kanssa Kristus on yhtä ja uskomme Jumalaan. Jos tahtoisimme vielä kuvata jollain iskusanalla näitä epookkeja, niin me voisimme sanoa, että ensimmäisessä elämme Jeesuksen aurassa, toisessa Kristuksen aurassa ja kolmannessa elämme Jumalan, Herran Jumalan aurassa, aurassa, doksassa, kunniassa. Ja minä voin myös näin etukäteen sanoa ja me huomaamme sen sitten esityksen aikana oikeaksi, että ensimmäisessä epookissa me käymme taistelua itseasiassa Lusiferia vastaan, toisessa epookissa käy meidän taistelumme Ahrimaania vastaan ja kolmannessa epookissa taistelemme Saatanaa vastaan.

Ohimennen voisimme myös sanoa, että nämä epookit myös vastaavat Jeesuksen kiusauksia korvessa, mutta koska Jeesuksen kiusaukset persoonallisesti häneen kuuluvina ovat ihan toista laatua, niin he hänen kannaltaan eivät suorastaan vastaa näitä epookkeja, ainoastaan, jos me sovitamme niitä vertauskuvallisesti omiin kokemuksiimme. En sentähden tahdo nyt ainakaan tällä kertaa puhua mitään Jeesuksen kiusauksista korvessa.

Kun nyt ensimmäisestä epookista sanotaan, että se on elämistä Jeesuksen aurassa, se on uskomista Jeesukseen, niin

tahdon heti tähän lisätä, että se ei suinkaan merkitse, tämä ei merkitse vielä ollenkaan, että meidän täytyisi nimenomaan uskoa Jeesuksen persoonallisuuteen taikka edes tietää siitä. Meidän ei tarvitse tietää mitään Jeesuksesta välttämättä vielä tässä ensimmäisessä epookissa, mutta me otamme vastaan vaikutuksen näkymättömästi hänen persoonallisuudestaan, hänen aurastaan ja me voimme tämän tehdä, vaikka emme ole koskaan kuulleet Jeesuksesta mitään. Me voimme sen tehdä, vaikka me olisimme kasvaneet itämailla toisenlaisissa olosuhteissa. Me voimme kuitenkin elää siinä aurassa ja uskoa siis Jeesukseen eli uskoa siihen, mitä me vertauskuvallisesti tahdomme kuvata Jeesus-sanalla.

Tämä varsinaisesti kuuluu juuri Jeesuksen okkultiseen, psykologiseen vaikutukseen ihmiskunnassa tai nimenomaan kuuluu siihen henkiseen voimaan, joka hänen kauttaan vuodatettiin tähän ihmiskuntaan. Siinä on kyllä Buddhankin voima mukana, siinä on pyhien tietäjien voima mukana, suurten ihmisten ja vapahtajien voima mukana, siinä on Salaisen Veljeskunnan voima mukana, mutta koko tämä voima tuli Jeesus Kristuksen työn kautta lähemmäksi ihmiskuntaa ja se asuu siis, voimme sanoa, ihmisen alitajunnassa, hänen siinä sielussaan, joka ei ole hänelle päivätajunnassa täysin selvä ja täysin tuttu, mutta joka kohoo hänen omasta sisästään ylös. Ei tietysti se mikä hänen alitajunnassaan on paha. Paha myöskin piilee meidän alitajunnassamme karmallisena tuloksena meidän menneisyydestämme, vaan tämä on se hyvä voima, joka piilee meidän sisässämme ja joka voima nousee meidän päivätajuntamme ja vaikuttaa siihen.

Nyt on siis usko Jeesukseen eli eläminen Jeesuksen aurassa aivan määrätty psykologinen ilmiö ja mikä se on? Se on enemmän tai vähemmän selvää ja tietoista tietoa ja uskoa siihen, että meidän persoonallisuutemme on tärkeä, että meidän persoonallisuutemme on kallis. Ja nyt ennen oli sillä tavalla, että meidän täytyi vetäytyä pois persoonallisuudesta, sen kuin tappaa

ja syrjäyttää ja pyrkii vain kuin toiselle tasolle yhteyden korkeamman minän kanssa, niin tämä uusi usko on uskoa persoonallisuuden kalleuteen, sen arvoon, sen merkitykseen. Siis tämä on jotakin aivan päivänvastaista. Me emme saa kieltää persoonallisuudelta arvoa, me emme saa tehdä persoonallisuutta tyhjäksi, mitättömäksi, vaan meidän täytyy juuri uskoa, että sillä on tehtävä elämässä, sillä on aivan määrätty työ edessään tässä näkyväisessä maailmassa.

Millä tavalla tämä usko persoonallisuuteen osoittautuu, osoittautuuko se jonkunlaisessa turhamaisuudessa, osoittautuuko se siinä, että me tulemme samanlaisiksi kuin riikinkukko, joka näyttää pyrstönsä loistavine väreineen? Onko se siinä, että me luulemme olevamme jotain aivan merkillistä? Ei, aivan päinvastoin. Tuo on ihan jotain väärää, se on aivan sitä pahaa, joka voi tästä seurata, joka tuon henkisen impulssin ohella saattaa tulla persoonallisuuteen. Se on tuommoista persoonallista kunnianhimoa. Se on juuri oikean vastakohta, se on Jeesuksen aurassa elämisen vastakohta, sillä persoonallisuuden painostaminen, sen tehostaminen on jotain aivan toista. Se on päinvastoin kaikesta kunnianhimosta, turhamaisuudesta vapautumista. Lusifer houkuttelee meitä juuri tuohon riikinkukkomaaisuuteen. Jeesuksen aura on juuri siitä kieltäytymistä, se on juuri vastakohta, se on juuri näkemistä, että ylpeys, turhamaisuus ja yleisesti sanoen kunnianhimo eivät ole ihmiselle kuuluvaa. Ihminen ei ole kunnianhimoinen ja ylpeä. Mitä ihminen on? Ihminen on työntekijä, ihminen on jonkun hänen oman aatteensa, totuutensa tai jos niin tahdomme sanoa, hän on totuuden palvelija. Ihminen painostaa Jeesuksen aurassa omaa persoonallisuuttaan sillä tavalla, että hän uskoo siihen jumalalliseen hyvään mikä on hänessä ja jonka pitää tulla esille hänen persoonallisuutensa kautta, sen avulla. Tämä hänen hyvänsä ei saa olla mitään mielikuvitusta, se ei ole mitään semmoista, joka voi tyhjäntyä kaikenlaisiin mielikuvituksen pilvilinnoihin, se ei ole mitään semmoista, vaan se on

semmoista, joka tyhjentyy hänen elämäntyönsä kautta. Kun hänen elämäntyönsä, olkoon se mitä tahansa, on hänen itsensä valitsemaa, niin hänen hyvänsä on kaunista ja puhdasta ja totta ja ylevää, se tyhjentyy ja tulee esille hänen elämäntyössään.

Tässä ensimmäisessä eepokissa on sentähden kysymys ainoastaan ihmisen työstä. Tee työsi oikealla tavalla. Harkitse ensin nuorena, mikä sinun työsi ja tehtäväsi on. Jokainen taiteellinen ihminen, jokainen erikoisesti lahjakas ihminen joutuu työn kysymyksen eteen. Mikä minun tehtäväni on elämässä? Mitä työtä minun tulee tehdä? Se on hänelle ehkä hyvin vaikea kysymys taikka teoreettisesti ehkä helppo kysymys, sillä hän voi tuntea sisässään, että hän tahtoo palvella sitä tai sitä taidetta, sitä tai sitä tiedettä. Hän tahtoo olla keksijä, hän tuntee sisässään, mitä hänen pitää tehdä, kun hän on oikein lahjakas. Se on hänen hyvänsä. Hän tuntee esim., että hän on varmasti luotu taidemaalariksi. Pienestä pitäen hän maalailee ja hän piirtää, ja hän voi vaikka sannassakin piirtää ja noella piirtää kallioon. Hän katselee aina kaikkea kaunista ympärillään, hän näkee värejä ja viivoja kaikessa, jossa toinen ei näe mitään. Hän tuntee, että tämä maalaaminen on hänen tehtävänsä. Eläminen Jeesuksen aurassa on silloin juuri sitä, että hän uskoo työhönsä ja tehtäväänsä. Hänen täytyy siihen uskoa, se on hänen uskonsa Jeesukseen, vaikkei hän tietäisi Jeesuksesta mitään. Jos ei ihminen ole niin erikoisen lahjakas, että hänellä olisi selvä tuollainen yliluonnollinen tehtävä, kuin esim. taide, niin oli hänen tehtävänsä elämässä mikä tahansa, niin hän elää Jeesuksen aurassa silloin, kun hän tekee sitä työtä, sitä omaa työtänsä niin huolellisesti, niin omantunnontarkasti, niin iloisesti ja niin täydellisesti kuin suinkin mahdollista. Muuten hän ei usko siihen hyvään, muuten hän ei ole uskollinen omalle tehtävälleen ja aatteelleen, omalle elämäntyölleen. Hän ei ole aatteelleen uskollinen, jollei hän anna sille sieluansa, niin että hän tahtoo olla niin täsmällinen, niin täydellinen, niin tarkka kuin hänelle on

suinkin mahdollista. Tämä on sen tuntomerkki, joka elää Jeesuksen aurassa.

Me huomamme, että semmoiset ihmiset, jotka joko koettavat olla erinomaisen huolellisia omassa vähäpätöisessä elämäntehtävässään taikka sitten erinomaisen uskollisia suuremmissa elämäntehtävissä, me voimme huomata, että ne ihmiset joutuvat aina maailman puolelta tavalla tai toisella hieman sorretuiksi. Heidän ympärilleen ilmestyy vaikkapa omassa perheessä vastustajia, semmoisia, jotka eivät heitä ymmärrä, jotka pitävät heitä miltei epäsiiveellisinä olentoina. Taiteilija, joka tahtoo tulla taiteilijaksi, joka nuorena jo tietää, mikä hänen suuri ihanteensa ja elämäntehtävänsä on, voi saada vastustusta osakseen perheensä puolelta. He sortavat häntä, he koettavat estää häntä sanoen, että se on aivan epäsiiveellistä ja turhaa työtä. Sehän on semmoista työtä, jolloin sinä et voi elättää edes itseäsi. Sehän on aivan väärin. Omaiset koettavat keksiä jos jonkinlaisia vastustavia asianhaaroja. Nämä ovat ainoastaan kiusauksia, jotka hänen tulee voittaa. Hänen täytyi oikeastaan muistaa sitä sanaa Uudessa Testamentissa, että ihmisen tulisi enemmän kuulla Jumalaa kuin ihmisiä. Hän ei saa kallistaa korvaansa ihmisten houkutuksille, kun on hänen oma kallis työnsä kysymyksessä, kun on kysymyksessä se hyvä, joka on hänessä ja jota hän on lähetetty maailmaan tuomaan esille työssä ja teoissa. Jos ihmisen elämäntyö on vain joku aivan tavallinen, niin hänen hyvänsä tulee esille sen työn omantunnon tarkassa suorittamisessa. Hän ei saa ajatella oman persoonansa mukavuutta, sen helpoituksia, sen haluja ja sen laiskuutta, vaan hänen tulee kaikessa koettaa palvella, vaikkapa vain maallista isäntäänsä. (Ennen maailmassa ihmiset olivat hyvin uskollisia ja ihailtavan palvelevaisia, ehkä he eivät ole sitä enää näin tällaisena sosialistisena aikana, jossa nyt olemme eläneet kohta vuosisadan.) Mutta kun hän nyt ei kuuntele tuommoisia kiusauksen ääniä, vaan kun hän koettaa huolellisesti ja epäitsekästi ja puhtaasti suorittaa tehtävänsä, niin me

tiedämme, että ainakin hänen toverinsa, hänen ympäristönsä asettuu hänelle kiusaajaksi, ne luokkaantuvat hänestä. Kyllä sitä vähemmälläkin pääsee, eihän sitä noin huolellinen tarvitse olla. Tuommoinen henki on nykyaikana päässyt ihmiskuntaan. Todistuksena siitä ovat nuo lukemattomat kassojen kavallukset, puhumattakaan ryöväyksistä ja murhista ja semmoisesta. Ihmiset eivät tahdo aivan tunnollisesti suorittaa tehtäviään, he tahtovat päästä helpolla. He eivät luonnollisestikaan vähimmässäkään määrässä elä Jeesuksen aurassa. Jeesuksen aurassa eläminen, tässä ensimmäisessä eepokissa eläminen on työn tekemistä, uskomista omaan tehtäväänsä, uskomista juuri oman persoonallisuutensa kalleuteen. Minä kiellän persoonallisuuteni, minä kiellän oman persoonallisuuteni kalleuden, kun minä tulen ryöväriksi ja semmoiseksi. Yhden tekevää, minä tahdon kuin eläin nauttia hetken, enkä välitä siitä yhtään mitä tulee minulle ihmisenä. Me emme ole oikeutetut olemaan niinkuin eläimet, mehän olemme nyt jo ihmisiä. Hirmuisella vaivalla on luonto tehnyt meidät ihmisiksi. Äärettömien ponnistusten perästä on Jumala luonut meistä ihmisiä. Nytkö me yhtäkkiä vain kieltäisimme itsemme, alentuisimme eläintäkin alemmaksi? Elämä Jeesuksen aurassa on juuri pyrkimystä ihmiseksi, Ihmisen Pojaksi, pyrkimystä ymmärtämään ja käytännössä toteuttamaan, mitä on olla ihminen.

Maailmassa on vielä niin paljon ymmärtämättömyyttä juuri tässä kysymyksessä ja sentähden on tuo sana tosi, minkä Jeesus sanoi, että ihmisen vihamiehet ovat juuri hänen oman perheensä jäsenet. Ne perheen jäsenet eivät silloin ole ainoastaan hänen ulkopuolellaan, mutta ne ovat myöskin hänen omassa sisässään. Se on samalla siis vertauskuvallista. Hän kantaa perhekuntaansa omassa itsessään. Se kaikki mikä hänessä on itsekästä ja paha, luonnollisesti asettuu vastustamaan, silloin kun hän tahtoisi olla ihminen tai paremmin sanoen tulla ihmiseksi. Tämä on nyt siis ensimmäinen eepoki.

Suloista, suloista, sen tietää kokemuksesta, on elää Jeesuksen aurassa, vaikkei tiedäkään, että se on Jeesuksen aura, suloista on elää siinä aurassa, siinä ilmapiirissä. Minä täytän velvollisuuteni, minä teen enemmän kuin velvollisuuteni, minä olen uskollinen omalle työlleni ja tehtävälleni. Se on suloista, se on jo Jumalan valtakuntaa, se on Jumalan valtakunnan aavistamista. Se on sotaa Lusiferia vastaan, sillä Lusifer tahtoisi, että me olisimme hyvin ylpeitä ja että me vetäytyisimme pois elämästä, tulla askeetiksi, kieltää maailman. Sinähän olet sentään pyhyteen päin kulkija, älä ole tuolla roskassa, roskaisessa maailmassa, mene vuoren huipulle ja tule puhtaaksi ja pyhäksi, ole ylpeä ja näytä kuinka hieno sinä olet. Näin puhuu Lusifer. Mutta Jeesuksen aura puhuu toista kieltä: ole uskollinen pienessä, ole nöyrä, älä luule, etä sinä olet kutsuttu istumaan missään vuoren huipulla, vaan mene ihmisten kesken ja palvele heitä.

Sitten tulemme toiseen epookiin eli kauteen, joka nyt voi käydä aivan yhtäaikaan tämän ensimmäisen kanssa. Mutta koska ihmisessä on eri olemuspuolia, niin minä teen eron näiden eri epookkien välillä ja tavallisestihan ne kulkevatkin perätysten.

Toinen epooki on elämistä Kristuksen aurassa. Ihminen on voinut palvella sitä hyvää, mikä on hänessä. Hän on voinut olla erittäin uskollinen pienessä, hän on voinut suorittaa kaikki velvollisuutensa hyvin. Hän on kaikin puolin nuhteeton, israeliitta, jossa ei ole mitään vilppiä ja häneen tulee äkkiä ääretön väsymys. Mitä tämä kaikki on? Minkätähden minäkin elän tässä ja olen koettanut olla uskollinen, olen koettanut täyttää velvollisuuteni ja koettanut olla niin hyvä ja palvelevainen kuin minulle on voinut olla mahdollista? Olen koettanut auttaa ja minä aivan kuin häpeän tuota kaikkea. Minähän huomaan, että enhän minä ole kerrassaan mitään. Mitä tämä kaikki on? Mitä varten on koko tämä olemassaolo? Kun ihmiselle tulee tämä ihmeellisen suuri väsymys, tämä suuri murroskausi, käännekohta hänen omassa elämässään, että hän oikein toden teolla kysyy

totuutta, silloin hän tulee tietoiseksi siitä, että vaikka hän itse olisi ollut kuinka hyvä ja mallikelpoinen, oikeamielinen ja palvelevainen tahansa, niin mikä olisi oikein itse elämän kannalta? Eikö elämällä itsellään ole jokin vielä korkeampi tai joku toinen tarkoitus? Ehkä minä palvellessani ihannettani, ollessani aatteelleni uskollinen, ehkä minä kuitenkin olen kuin leikkinyt elämän meren rannalla, ehkä minä en kuitenkaan ole tiennyt mitä elämä on? Eikö Jumalalla ole mitään määrättyä ohjelmaa, eikö Jumalalla ole mitään semmoista tahtoa, jota minun pitäisi täyttää?

Kun ihminen näin kysyy, niin hänessä tapahtuu jonkunlainen mielenmuutos ja kääntymys. Hän on väsynyt ja silloin hän kääntyy. Hänen mielensä muuttuu ja hän syntyy kuin uudestaan. Nyt hän tulee lähelle Kristusta, niin hän koskettaa Kristuksen auraa. Hän pääsee aavistukseen ja tuntemukseen siitä, että on olemassa jokin yhteinen elämä. Hän itse on voimakas persoonallisuus ja hän huomaa, että hänen tulee lahjoittaa tuo persoonallisuus jollekin. Hän huomaa, että on olemassa yhteinen elämä, jolle hänen tulee lahjoittaa persoonallisuutensa, tuon hyvin kasvatetun, treenatun persoonallisuutensa, persoonallisuutensa, joka ei murhaa, ei varasta, ei tee mitään rikoksia, ei mitään paha. Hän on aina antanut sen oman ihanteensa palvelukseen, mutta nyt hän huomaa, että on semmoinen yhteinen, suuri elämä koko ihmiskunnan takana, joka vaatii häntä, joka kutsuu häntä luokseen: anna itsesi minulle. Se on Kristus.

Ihminen ei ole ennen, silloin kun hän eli Jeesuksen aurassa, hän ei suinkaan tarvinnut tuntea itseään synnittömäksi, eikä hänen suinkaan itse ollutkaan semmoisessa mielessä mallikelpoinen, että hän olisi ollut täydellinen pyhimys. Hän ei tietysti ollut rikollinen olento, mutta hän saattoi kuitenkin iloita ja nauttia elämästä. Hän saattoi tehdä jotain semmoisia pieniä tunnesyitä, joista hän ei tuntenut erikoisia pistoksia omassatunnossaan sentähden, että hän oli työlleen uskollinen.

Niinhän me voimme nähdä suuristakin taiteilijoista. He eivät ollenkaan ole mitään pyhimyksiä. Heidän ei tarvitse olla pyhimyksiä elämässään siinä mielessä, että he eivät olisi koskaan viiniä maistaneet, syöneet liika ja rakastelleet. He eivät ole siinä mielessä olleet pyhimyksiä, mutta he ovat olleet uskollisia työlleen ja aatteelleen. Joku suuri kirjailija on sanonut, että se on juuri pääasia, että ihminen on uskollinen elämäntehtävälleen. Hän ei sitten niin paljon ennätä korjata omaa persoonallisuuttaan, sen pieniä vikoja ja hän ei itse tuomitse itseään. On aivan kuin Jumalakin jättäisi hänet tuomitsematta silloin, kun hän on muuten uskollinen.

Mutta sitten tulee tämä uusi vaihe, uusi kausi, Kristuksen epooki. Nyt hän tuntee sisässään, että on vielä jotain korkeampaa olemassa. On suurempi elämä, suurempi elämäntehtävä, jolloin hänen sielunsaakin, ei ainoastaan hänen henkiminänsä uskollisuudessaan, vaan hänen sielunsaakin pitää olla puhdas. Hän tuntee, että hän itse sisäisenä persoonallisuutena on nyt siinä kohdassa, että hänen on tultava sisäisesti aivan puhtaaksi ja synnittömäksi. Hän tuntee, että hän ei voi, kun hän joutuu Kristuksen kanssa kosketuksiin, vaikkei hän sanoisi sitä vielä Kristukseksi, hän tuntee, että hän ei voi saada oikein tietoaakaan Jumalan tahdosta, jollei hän luovu kaikesta itsekkästä omassa sisässään, ellei hän luovu epäpuhtaista ajatuksista, tunteista ja halusta. Tämän hän tuntee totuudenetsijänä. Hän tuntee, ettei hän voi astua totuuden eteen ja sanoa: näyttää itsesi minulle, jos hänellä on samalla syrjäajatuksia, jos hänen sielussaan on tunteita ja haluja, joita hän ei voi näyttää totuuden Jumalalle, vaan hän tuntee kuin sisässään, että Isis-jumalatar on peitetty kasvoiltaan niin kauan kuin hän ei voi lähestyä sitä sisäisesti, aivan puhtaasti. Jokainen totuudenetsijä tietää, että tämä on leikkittelyä minun puoleltani, tämä on aivovoimistelua ja pientä leikkiä niin kauan kuin minä en ole sisässäni kuin kristalli, niin kauan kuin minä en ole kuin tuli, joka palaa ja jossa minun koko itsekkyyteni ja pahuuteni palaa. Tämän totuudenetsijä tietää

sisässään ja sentähden hän tietää, että kun hän oikein pääsisi tietoon Jumalan tahdosta, elämän tarkoituksesta, niin se voi tapahtua siinä samalla, taikka sen ohella, että hän myöskin itse puhdistuu täydellisesti.

Nyt totuudenetsijä joutuu ulkonaisestikin kosketuksiin Jeesuksen opin kanssa, Jeesuksen, tai jonkun muun Mestarin tai vapahtajan opin kanssa. Hänen täytyy joutua kosketuksiin sanokaamme nyt Jeesus Kristuksen opin kanssa ja silloin hänessä herää usko Kristukseen, usko Jumalan Poikaan, usko Jeesus Kristukseen sillä tavalla, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika hänelle, hänelle se, joka kertoo hänelle mitä on elämä, mikä on elämän tahto. Buddhalaisena hän voi saada sen tunnelman, että Buddha on hänelle se, joka kertoo hänelle mikä on elämän tahto, mutta kristittynä täällä, semmoisena, joka elää kristikunnassa, hänelle selviää, että Jeesus Kristus voi hänelle olla Jumalan Poika, Jumalan lähettäjä, joka kertoo hänelle miten hänen on tehtävä, miten hänen on elettävä.

Totuudenetsijän tehtävä on nyt ruveta noudattamaan elämässään Jeesuksen kaikkia käskyjä, opetuksia ja neuvoja. Ainoastaan sillä tavalla hän voi Kristuksessa päästä eteenpäin. Silloin hän joutuu Kristuksen auraan, silloin hän voi elää Kristuksen aurassa, kun hän seuraa Jeesusta, seuraa Jeesuksen käskyjä, seuraa Vuorisarnaan ja kaikkia niitä neuvoja, rakkauden neuvoja, joita on evankeliumissa. Siinä on kysymyksessä silloin todellinen kristinusko, usko Kristukseen. Mitään muuta mahdollisuutta ei ole. Jos ihminen seuraa jotakuta toista Mestaria, seuraa henkensä koko voimalla, sielunsa koko voimalla Buddhaa, Zoroasteria tai jotain muuta, niin hän edistyy Kristuksen aurassa, kunnes tulee semmoinen kohta, että hänen täytyy saada tietää myöskin Jeesus Kristuksesta ja hänen opistaan. Semmoista mahdollisuutta tuskin on olemassa, että joku itämaalainen, joka nyt seuraisi Buddhaa tai jotain viisasta, ettei hän tulisi kosketuksiin myös Jeesuksen opin kanssa. Jeesuksen oppiahan on niin levitetty maailmaan, että se on

kaikille tarjona. Sehän on herättänyt juuri itämailla paljon huomiota. Kristityt, jotka ovat täältä lähteneet lähetyssaarnaajina Indiaan, Tibettiin ja Kiinaan, ovat luulleet vievänsä kristillistä kirkkoa itämaille. He tulevat kyllä pian huomaamaan, että kristillinen kirkko ei ole mitään, ei länsimailla eikä itämailla. Kristillinen kirkko on vähän onnistunut länsimailla ja vielä vähemmän se onnistuu itämailla. Mutta sen hyvän lähetyssaarnaajat ovat tehneet, kun he ovat vieneet Jeesuksen opin itämaille. Ei ehkä saarnoissa, mutta levittämällä evankeliumia. Itämaalaiset alkavat aavistaa, että Jeesus Kristus on todella koko maailman vapahtaja. Niinkuin hän on elänyt, niin ei ole kukaan muu elänyt heidän omista profeetoistaan. Jeesuksen oma oppi, hänen omat sanansa, hänen Vuorisaarnansa, ne ovat vaikuttaneet herättävästi itämaalaisiin. Joku lähetyssaarnaaja onkin sanonut, että itämaalaiset eivät suinkaan kaipaa kirkkoja, sillä he laativat itse omat kirkkonsa, perustavat omalaatuiset kirkkonsa, mutta he haluavat Kristusta, he haluavat Kristuksen oman persoonallisuuden. Sitä he odottavat, sitä he tarvitsevat. Kun se tulee evankeliumissa ja Jeesuksen opeissa heitä vastaan, silloin he löytävät etsimänsä ja kaipaamansa. Sentähden meidän ei tarvitse väheksyä ollenkaan Kristuksen auraa, Jeesus Kristuksen oppia. Me voimme hyvin luottaa siihen ja se on korkein saavutus tällä pallolla nyt ainakin toistaiseksi.

Me voimme hyvin tietää, että todellisiksi kristityiksi ja todellisiksi maailman auttajiksi me tulemme, jos me seuraamme oman vapahtajamme oppia. Sitä koko maailma kaipaa. Kristuksen mystillinen aura, joka on tässä ihmiskunnassa, auttaa meitä ja me saamme tuntea, että me emme ole kuin yksin. Kun me kuljemme Jeesuksen jäljissä, kun me elämme hänen rakkautensa hengessä, kun me noudatamme hänen käskyjään, silloin me myöskin saamme koko ajan tuntea, että jokin ihmeellinen voima on olemassa ilmassa, joka meitä kannattaa, meitä auttaa. Sille meidän on oltava uskollisia, sitä me emme saa pettää. Me emme saa Jeesuksen oppia pettää ja Jeesuksen

käskyjä kierrellä ja väännellä, vaan meidän täytyy ottaa ne käskyt sellaisenaan. Sillä tavalla me saamme voittoja sielumme yli, sitä enemmän meidän henkemme riemuitsee ja sitä onnellisimmiksi me tulemme. Tämä on taistelua Ahrimaania vastaan, joka häikäisee meidän sieluamme, meidän sisäistä näkökykyämme, niin että me emme näe, mikä on totuus, vaan heitämme nautinnonhalun harson totuuden yli. Mutta kun me seuraamme Jeesuksen oppia, niin silloin me elämme Kristuksen aurassa, joka on totuuden aura, niin että Ahriman ei voi meidän silmiämme lumota. Me emme silloin ensi kädessä etsi omaa mukavuuttamme. Me emme etsi haluillemme ja himoillemme tyydytystä. Me asetamme tuon kaiken niin mitättömäksi. Me todella tahdomme sielumme täydellistymistä ja puhdistumista. Me olemme jo tottuneet olemaan velvollisuuden täyttäviä ihmisiä, olemme tottuneet olemaan uskollisia omalle työllemme ja nyt me voimme olla yhtä uskollisia sielun sisäiselle työlle. Ja meidän on huomattava, me emme pääse Jeesuksen auran ohi. Me emme pääse sen ohi, vaikka me aloittaisimme Kristuksen aurasta. Meidän on kuitenkin suoritettava läksymme Jeesuksen aurassa. Kaikki on toteutettava, kaikki on luotava uudeksi.

Kolmas epooki on Isän aurassa elämistä. Se on taistelua Saatanaa vastaan. Se on Saatanan voittamista. Tästä kolmannelta epookista me voimme sanoa, että se kai hyvin kulkee käsi kädessä näiden kahden edellisen kanssa. Se on kolmas epooki kai sentähden, että se ei anna uppoutua siihen kokonaan, ennekuin me olemme täydellisesti täyttäneet tehtävämme edellisissä. Kuinka me voimme elää Isän aurassa? Ainoastaan uhrautumalla. Se on uhri, joka on tunnusmerkki tässä kolmannessa epookissa. Jeesuksen elämä oli uhria. Hän eli aina Isän hengessä. — En minä, vaan Isä. — Hän oli tietoinen Isän tahdosta ja tarkoituksesta. Hän uhrautui. Hänen uhrinsa meni niin pitkälle, että hän kuoli ristinpuulla. Meidänkin elämämme Isän aurassa on uhrautumista. Mitä tämä uhrautuminen on?

Kun Jeesus oli ristillä naulittuna, kun orjantappurakuunu oli hänen otsallaan, niin että veri tippui, kun hänen selkäänsä oli lyöty, niin siitäkin veri tihkui ja tippui, kun hänen kätensä ja jalkansa oli lävistetty, niin että niistäkin veri vuosi, niin hän kieltäytyi ottamasta suuhunsa mitään semmoista huumaavaa ainetta. Sitä hänelle tarjottiin. Ei, hän ei halunnut, hän ei tahtonut sekaantua ajatuksissaan. Ei mitään pillereitä, ei unilääkkeitä, ei mitään huumaavaa juomaa, joka saisi hänet tiedottomaksi kärsimyksistään. Hän tahtoi kärsiä selvätajuisena kaikki loppuun asti. Hän tahtoi uhrautua. Kansa, joka siellä oli ympärillä, julmuudessaan katseli. Kahden ryövärin välille hänet oli ristiinnaulittu ja kansa katselee. Kuinka julmaa ja sydämetöntä. Sitten kansa, joka siellä seisoo ja katselee tietäen, että tuo ihminen ei ole koskaan tehnyt mitään syntiä, ei mitään pahaa ja väärää, vaan ainoastaan kaikkea hyvää, vielä sanoo: toisia hän on auttanut, itseään hän ei osaa pelastaa. — Tuossa on uhrin salaisuus. Kansa sanoi tietämättään uhrin suurimman salaisuuden. Mikä se uhri on, jossa voisimme itseämme auttaa, jos me voisimme itsemme pelastaa? Millä tavalla me silloin voisimme uhrautua? Me voimme ainoastaan toisiamme auttaa ja toisiamme pelastaa. Se on uhria. Uhrielämä on sitä, että me lähdemme toisiamme auttamaan, toisiamme pelastamaan, vaikka me itse olemme auttamattomia. Siinä on uhrin ihmeellinen salaisuus, että se voi meidät heti silloin, kun me siihen ryhdymme, pelastaa semmoisenaan kaikesta pahasta. Jos me osaamme uhrautua, niin me pelastumme kokonaan Saatanan vallasta, jos me osaamme uhrautua juuri sillä tavalla, että me toisia autamme, emmekä itseämme.

Sanokaamme, että jollakulla pyrkijällä on joku erikoinen heikkous tai synti tai pahe, jota vastaan hän taistelee. Hän taistelee itsensä kanssa, hän koettaa kaikkia keinoja. Ei mikään auta. Ei hän pääse omasta itsestään. Hän rukoilee ja hän rukoilee Jeesus Kristusta, hän kääntyy Mestarien puoleen ja hädässään

voivottaa. Ei mikään häntä auta. Hänen pahansa istuu niin syvällä. Mikä häntä auttaa? Se, että hän lähtee toisia auttamaan.

Minulla oli eräs ystävä nuoruudessani – hän on nyttemmin kuollut – joka syvästi tunsi, että hän on Jumalan edessä kovasti epäpuhdas ja syntinen. Hän ei nimittäin päässyt mitenkään irti sukupuolisuuden lumouksesta. Hänellä oli ääretön vetämys naisiin ja hän tunsi, että vaikkakin hän voisi ulkonaisesti hillitä itsensä ja ei antautua mihinkään syntiin, niin hän kuitenkin sielussaan on epäpuhdas. Naisten viehkeys hurmasi hänet aina. Hän tunsi itsensä aina voimattomaksi tuon ihanuuden edessä. Sitten hän sai Jeesus Kristuselta tällaisen neuvon (en tarkoita, että Jeesus olisi hänelle ilmestynyt, mutta hän ymmärsi sen Jeesuksen opista): uhraa itsesi. Älä pelkää itseäsi, vaan uhraa itsesi. – Ja tämä ystäväni lähti kulkemaan prostituoitujen naisten luokse paikasta toiseen. Kaikille hän puhui. Hän selitti heille, mikä inhimillinen elämä on, kuinka heidän tulisi päästä tuosta ja hän tunnusti itse kuinka huono hän on. Hän ei mitenkään ole voinut itseään auttaa, mutta hän tuli kuin heidän kanssaan rukoilemaan. Kaikkiolla tuo ystäväni kohtasi ihmisiä. Heti nuo prostituoidut naiset tulivat ihmisiksi hänen kanssaan. He paljastivat itsensä. Ei heillä ollut mitään halua tähän syntiseen elämään. Kaikenlaisista syistä he olivat joutuneet tällaiseen elämään. He olivat tulleet nuorina petetyiksi j.n.e. Ei hän tavannut ketään, joka olisi suoranaisesti halunnut ja intohimosta tahtonut tulla prostituoiduksi. Kaikki itkivät hänen kanssaan ja hän tunsi, että hänestäkin sulaa pois kaikki tuo luonnon vetovoima toiseen sukupuoleen. Hänestä se sulaa pois. Sitten hän rupesi lopulta pitämään yhdestä semmoisesta prostituoidusta naisesta, jolla oli muutamia lapsia siellä täällä pitkin ja hän pyysi tätä vaimokseen. Hän piti tästä naisesta, sillä tuo nainen oli hänestä niin inhimillinen. Hän pyysi siis häntä naimisiin itsensä kanssa. Nainen ei tahtonut uskoa korviaan, eikä silmiään. Yksi oikea mies, yksi ihminen, moitteeton, joka ei ole mistään syytetty, ei mitään paha tehnyt, pyytää minua

vaimokseen? Se oli tietysti tuon naisen täydellinen nousu. He menivät naimisiin. He olivat onnellisia. Onnellisia aivan korkeammassa, ihanammassa merkityksessä. Kun minä ensimmäisen kerran tulin heidän kotiinsa ja tämä historia minulle kerrottiin, niin minä itkin. (Minä olin silloin aivan nuori poika.) Se oli jonkunlaista uhria. Se oli itsensä unohtamista. Se oli elämää Jumalan aurassa.